

Čtenářský životopis

Jmenuji se Barbora Chytilová a narodila jsem se v říjnu 1994. Pocházím z malinké vesnice na Slovácku a čtení bylo mou vášní již od dětství. Moji rodiče pochází oba ze stejné vesnice, táta je řidič z povolání a máma vyučená dámská krejčová. Oba vždy měli kladný vztah ke knihám, i když postupem času spíše preferují noviny a časopisy. Když jsem byla malá, měli rodiče společnou knihovnu a já svoje knihy u sebe. Abych byla upřímná, příliš si toho nepamatuji. Když mi bylo devět, přestěhovali jsme se do nového domu a většina mých vzpomínek je již spojená s ním. Nicméně jsem si jistá, že mi máma předčítala celé mé dětství, dokonce jsem ji poslouchala i později, když jsem byla starší. Mám totiž dva mladší bratry, oba asi o deset let, kterým se četlo také. Předpokládám, že mi četl i táta, ale jelikož zpočátku jezdil z práce jen na víkendy, moc si toho nepamatuju. Nemyslím tím, že by nebyl přítomný, ale mnohem více času se mnou trávila máma. Také samozřejmě prarodiče, se kterými jsme měli ve starém době společnou zahradu. Prarodiče měli obsáhlou knihovnu, ke které jsem neměla přístup. Dříve jsem si myslela, že za to mohl můj věk, ale ani teď se k jejich knihám nemůže. Takže problém bude asi někde jinde. Vůbec si nepamatuji, že by někdy četla babička či děda knihu, ale děda celý život čte každý ráno noviny. Máma tvrdí, že jsem odmalinka s dědou noviny četla, strašně mě to fascinovalo. Babička zase čte všechny možné časopisy o zahradnictví a kuchařky. Nicméně předpokládám, že dříve četly i knihy. Moji rodiče čtou zatím i knihy, ale trvá jim to obvykle, protože mají čas pouze před spaním a obzvláště máma obvykle brzy usne. Táta preferuje reálné příběhy, hodně jej zajímají knihy spojené s minulým režimem, které jej popisují a obzvláště kritizují. Máma čte poslední dobou hodně detektivky, ať už Agathu Christie či novější díla.

S knihami jsem tedy byla v kontaktu od nejranějšího dětství, dodnes máme doma schovaná mnohá lepoprela, se kterými jsem si hrála já a posléze moji bratři. Byla jsem moc malá, tak na ně nemám příliš vzpomínek. Ale mé oblíbené bylo Polámal se mraveneček, dodnes umím tu básničku nazpaměť. Myslím ale, že na to mají zásluhu i moji bráchové, protože jsem jim hodně četla, když byli malí. Máma mi také nějaké pohádky vyprávěla, dodnes si velmi ráda vzpomínám na pohádku O pavím králi. Jedny z mých nejoblíbenějších pohádkových knih pak byla Zlatá a Stříbrná kniha pohádek. Jedná se o ruské pohádky, kterých jsem se často bála, ale na druhou stranu mě fascinovaly. Baba Jaga na hmoždíři a plot s lebek, kterým hořely oči, což bylo dokonce krásně ilustrováno. Abych se přiznala, nepamatuju si, kterou knihu jsem přečetla první. Ale od té doby, co jsem se naučila číst, četla jsem hodně a pořád. Dokonce i ty noviny, milovala jsem kulturní přílohu MF Dnes. Nevybavuju si, že by u mě v té době probíhal souboj mezi televizí a knihou, dívala jsem se bezpochyby na Večerníček a Kouzelnou školku, o svátcích pak na pohádky. Ale to je tak asi všechno. Co se týče internetu, vůbec v téměř v mém dětství nefiguroval. Počítač mi rodiče koupili v první nebo druhé třídě, ale byl bez internetu. Celkově jsem na něm netrávila mnoho času. Když jsem něco potřebovala do školy, chodila jsem do místní knihovny. Pamatuju si, že v určitém období na prvním stupni jsem tam chodila pravidelně každý pátek. Byl to totiž jediný den, kdy byla u nás otevřena. Bohužel nyní již to místní knihovny téměř nechodím. Paní důchodkyně, která působila jako knihovnice, byla z důvodů politických machinací u nás obci ze své funkce propuštěna.

Před nástupem do první třídy jsem číst neuměla, učila jsem se s ostatními dětmi ve škole. Celou první třídu jsem však seděla s jedním chlapcem, který později přešel do školy pro méně nadané děti. Byla jsem totiž v té době nejbystřejší z ročníku, nudila se a

potřebovala pomoci. Ve všech předmětech. Ve škole vše probíhalo onormálně, nepamatuji si žádné určité knihy, které jsme četli. Bezpochyby čítanku a dále nějaké knížky jako celá třída. Dále jsme měli na prvním stupni čtenářský deník, který mě poměrně bavilo psát. Já jsem opravdu hodně četla. První stupeň na mě měl velmi kladný vliv, paní učitelka třídní byla moc hodná a dodnes na ni opravdu ráda vzpomínám. Moji spolužáci na prvním stupni četli mnohem méně než já, ale nijak mě to neovlivnilo. Jsem z opravdu malé vesnice a nevybavuju si, že by docházelo k jakékoliv segregaci, když někdo četl či naopak nečetl. Bylo to svým způsobem idylické dětství. Rodiče mě v četbě aktivně podporovali, měla jsem mnoho knížek a dostávala je k narozeninám, Vánocům, za vysvědčení... Zamilovala jsem si tehdy Harryho Pottera, který byl velmi populární. Nejsem si ten přesně jistá, ale myslím, že prvních pět dílů vyšlo, ještě dokud jsem byla na prvním stupni. A pátý díl byl neskutečně dlouhý, chodila jsem s ním třeba i na návštěvu k babičce. Nicméně musím přiznat, že u prarodičů jsem se s pochopením nesetkala. Velmi podporovali, že jsem četla. Vadilo jim však, co čtu. Harryho Pottera nazývali „fantasmagorií“. Já jsem ale již tehdy odmítala reálné příběhy, ráda jsem utíkala do světa fantazie. A za tím si stojím dodnes. V reálném světě totiž žijeme, já o něm nechci i číst. Nevybavuju si první dospělou knihu, plynule jsem se k nim přesunula časem. Ale vybavuju si zakázanou knihu. Jednou jsem měla spolužačky na návštěvě a našli jsme doma Kamasútru. Dopadlo to špatně, protože tatka zrovna přišel domů. Musím ale přiznat, že jsme absolutně nechápali, co je v knize vlastně znázorněno. Jen se za to stále stydím. A ani jsem nedostala vynadáno, situace byla přejita mlčením.

Na druhý stupeň jsem přešla na osmileté gymnázium, naše místní škola měla jen první stupeň. Konečně jsem zde narazila na spolužáky, kteří četli fantasy literaturu stejně zapáleně jako já. I když také jsem narazila na spolužáky, jež mají dnes již vysokoškolské tituly a přečetly nejmenší možný počet knih. Na gymnáziu jsem četla obrovské množství fantasy od celé série Stmívání přes Pána prstenů po Zaklínače. Bylo toho mnohem více, ale nebudu sem vše vypisovat. Postupem času jsem do svého hledáčku zahrnula i detektivky, za jeden víkend jsem přečetla všechny tři díly série Milénium. Bude to znít absurdně, ale nikdy jsem nezapomněla definici lásky od Lisbeth Salanderové: „Láska je okamžik, kdy člověku náhle málem puká srdce.“ Je zajímavé, co jsem považovala za nejdůležitější poznatek z brilantní kriminální série. Na gymnáziu jsem byla také členem kroužku městské knihovny, která sídlila naproti školy. Moc si nepamatuju, co jsme tam vlastně dělali. Bavili jsme se o knihách, byli v jiném městě na exkurzi a jednou jsem se zúčastnila Noci s Andersenem. Celkově mám na toto období krásné vzpomínky, za což může velkou měrou tehdejší paní knihovnice. Byla to mladší paní a opravdu hodná a empatická. Později odešla na mateřskou a mně už se ty další paní nelíbily. Na gymnáziu jsme měli čtenářské deníky jen zpočátku, následně nebyl potřeba. Povinnou literaturu jsem naprosto odmítala, vždycky jsem chtěla číst, co jsem si vybrala já. Teď se za to stydím, ale k maturitě jsem četla pouze Shakespeara, protože ho mám opravdu ráda. Dále Kytici a Máj. Divím se, že jsem měla odvahu takto předstoupit před komisi, ale stalo se. Také jsem první roky na gymnáziu navštěvoval školní knihovnu, kterou vedla paní profesorka francouzštiny. Dostala jsem se do knihovny vlastně úplnou náhodou, v té době se do škol objednávaly knihy z katalogu, myslím, Albatrosu. A já neustále nějaké objednávala. Díky tomu jsem tedy navštěvovala školní knihovnu a vlastně i později hodiny francouzštiny. Paní profesorka nicméně asi v polovině mého studia odešla do důchodu a já následně přestala knihovnu navštěvovat. Když nad tím tak nyní přemýšlím, návštěvu knihoven a celkově i jiných míst mám hodně spojenou s lidmi, kteří tam pracují. Když mi nevyhovují, jsem ochotná už do nich nikdy nevzkročit.

Co se týče dívčí a chlapecké literatury, nikdy jsem neměla ráda literaturu určenou přímo pro dívky. Knihy o koních a holčičích přátelství jsem přímo nesnášela. I když je

pravda, že mi máma jednou doporučila Robinsonku a tu jsem si přečetla. Hezká knížka, ale přišla mi smutná. Rodiče mi občas doporučovali knížky z jejich mládí, vždycky jsem si je přečetla. Ale i tak jsem se vždy vrátila ke svému stylu. Jiná média mě při čtení příliš neovlivňovala. Jedny Vánoce jsem dostala celou sérii Letopisů Narnie a četla jsem je v obýváku. Nechtěl jsem totiž být sama, tak se rodiče dívali na televizi a já seděla vedle nich. Internet jsme později měli také, ale jednoduše stále vyhrávaly knihy.

V mé dospělosti je to se vztahem ke čtení dosti tristní. Jsem svobodná a bezdětná, ale se studiem a prací na plný úvazek nic nestíhám. Většina knih, které jsem na poslední roky přečetla, byla do školy. Nebudu lhát, mrzí mě to a stydím se za to. Ale se státnice za rohem doufám, že léto strávím četbou. Aktuálně svůj volný čas trávím učením a snažím se sportovat. Nijak závatně, ale je to třeba. Mám však větší množství nakoupených či darovaných knih, ke kterým se stále vracím. Tak snad na ně přijde čas.

Na závěr bych měla zmínit nejoblíbenějšího autora. Strašně těžká otázka, ale pravděpodobně J. K. Rowling, i když to bude působit tuctově. Nedokážu si vybrat nejoblíbenější knihu, ale dokážu říci, ke kterým knihám jsem se vracela celé dospívání. Zatmění ze série Stmívání a Eldest ze série Eragon. Dodnes si pamatuji, které pasáže jsem četla a proč je miluji. Mám pouze jeden výrazný čtenářský zvyk, čtu na toaletě. Hodně a často. Netuším proč, asi jelikož tam taťka vždycky četl noviny. Svůj text bych uzavřela smutným ohlédnutím za jiným médiem. Na Instagramu strávím denně průměrně hodinu a půl času. Což je opravdu smutné zakončení...

- obsahově dobrý text, nadto i zaujatě a osobit naspaný
- četla jste si svůj text po sobě? Nevapadá to – chyby, překlepy.
- některým vašim formulacím není rozumět (vyznačeno)